

Arrest

nr. 223 677 van 8 juli 2019
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 127 339 van 23 juli 2014

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij en haar minderjarige dochter een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten: naam: M. S.

voornaam: /

*geboortedatum: 28.04.1977 geboorteplaats: Tbilissi nationaliteit: Georgië
en haar dochter A. A. (5.06.1999)*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

E 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Ei 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Artikel

27 :

IE] Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Ei Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

M artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Ei artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 15/11/2013 (bijlage 13). Er werd een proces-verbaal opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME.12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 17/11/2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Belgische autoriteiten daar Polen verantwoordelijk was voor de verdere afhandeling van de asielaanvraag. Betrokkene kreeg vervolgens betekening van een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen (bijlage 26 quater)

Op 30/07/2010 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 23/11/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 23/11/2011. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RW. Beroep verworpen op 28/02/2012.

Betrokkene diende op 29/08/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 17/09/2010 en deze beslissing werd haar betekend op 22/04/2011. Op 23/10/2013 werd de verlenging van het tijdelijk verblijf geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 15/11/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 15/11/2013 door de gemeente Mortsel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Het feit dat betrokkene in België een echtgenoot en zoon heeft die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en waarmee ze weigert contact op te nemen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03/02/2010 (bijlage 26 quater) 15/11/2013 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Er werd een proces-verbaal opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME. 12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Huidige vordering is niet ontvankelijk voor zoveel als zij werd ingesteld door mevrouw M. S. in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen A. A. en A. A.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel mevrouw M. S. gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen voor onderhavige procedure. Het ouderlijk gezag over de gemeenschappelijke minderjarige kinderen dient gezamenlijk, door de moeder én door de vader, A. G., worden uitgeoefend. Dit impliceert dat beiden dienen op te treden als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, wat in casu niet het geval is.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij in casu de tweede verzoeker aantoont dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat mevrouw M. S. alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen.”

2.2. Het staat niet ter betwisting dat de kinderen van de verzoekster minderjarig waren op het moment dat huidig beroep werd ingesteld en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarigen oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen. Zij dienden dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoekende partij werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing die aan haar is gericht en die ook de minderjarige kinderen betreft.

De exceptie is gegrond.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van mevrouw M. S. en haar dochter A. A., maar niet ten aanzien van Ar. A. Het minderjarige kind Ar. A. had bijgevolg sowieso geen belang bij huidig beroep aangezien hij geen partij is in huidig geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

Overwegende dat verzoekster recht heeft op een daadwerkelijk beroep wat betreft haar beroep tegen de beslissing van 23 oktober 2013 waarbij de verlengingen van haar Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister werd geweigerd wegens de medische toestand van haar kind.

Dat het EHRM recent geoordeeld heeft in een arrest van 27 februari 2014 (Josef t. België) dat, wanneer de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden ingeroepen, een daadwerkelijk beroep noodzakelijk is.”

3.2. De verzoekende partij betoogt in haar enig middel enkel dat zij recht heeft op een daadwerkelijk beroep wat betreft haar beroep tegen de beslissing van 23 oktober 2013 waarbij de verlengingen van haar bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister werd geweigerd wegens de medische toestand van haar kind en dat het EHRM recent geoordeeld heeft dat, wanneer de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden ingeroepen, een daadwerkelijk beroep noodzakelijk is.

Volgens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van de feiten en de middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

De verzoekende partij stelt enkel recht te hebben op een daadwerkelijk beroep in een andere procedure. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk waarom of op welke wijze de in casu bestreden beslissing haar een dergelijk daadwerkelijk beroep zou ontnemen. Zij beperkt zich tot een loutere bewering die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. De loutere stelling dat zij recht heeft op een dergelijk beroep beantwoordt niet aan de vereisten van ‘middel’ zoals voorzien in artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij geen mogelijkheid zou hebben gehad om een beroep in te stellen tegen de beslissing van 23 oktober 2013. De verzoekende partij heeft een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad tegen de beslissing van 23 oktober 2013. De schorsing van deze beslissing werd bevolen. Echter heeft de verzoekende partij nagelaten de voortzetting van de procedure te vragen. De verzoekende partij kan zich niet beroepen op een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM om haar eigen nalatigheid te verschonen. Het enig middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU